

LAURA SEBASTIAN

LADY SMOKE

Traducere din engleză de
Anca Zaharia

S
STORIA
BOOKS

YA
COLECTIA
YOUNG
ADULT

Prolog

MAMA MI-A SPUS, ODATĂ, că pacea era singurul mod în care putea supraviețui Astrea. Nu aveam nevoie de armate mari, mi-a zis, nu trebuia să ne forțăm copiii să devină războinici. Noi nu căutam războiul, ca alte țări, în încercarea de a lua mai mult decât ne trebuia. Astrea era de ajuns, a spus.

Nu și-a imaginat niciodată că războiul avea să vină peste noi, invitat sau nu. Avea să trăiască doar cât să vadă cât de prost s-a descurcat pacea în fața lamelor din fier forjat și a lăcomiei sălbaticice a kalovaxianilor.

Mama a fost Regina Păcii, dar eu știu prea bine că pacea nu este de ajuns.

SIMT PE LIMBĂ DULCEAȚA cafelei aromate, preparată cu o lingură generoasă de miere. Așa cum o cere mereu Crescentia.

Stăm în pavilion, așa cum am mai stat de o mie de ori înainte, cu ceștile de porțelan aburinde în mâini, pentru a ne proteja de răcoarea din aerul de seară. Pentru o clipă, pare exact ca înaiente, o liniște confortabilă plutind în întunericul care ne înconjoară. Mi-a fost dor să vorbesc cu ea, mi-a fost dor și de asta – cum putem sta împreună fără a simți nevoia să umplem tacerea cu discuții lipsite de sens.

Dar e o prostie. Cum să-mi fie dor de Cress, când ea stă chiar în fața mea?

Râde de parcă mi-ar putea citi gândurile și își aşază ceașca pe farfurioară cu un zângănit care îmi vibrează în oase. Se apleacă peste masa poleită ca să-mi ia mâna liberă într-ale ei.

— Oh, Thora, spune cu glasul cântându-mi numele fals ca pe o melodie. Și mie mi-a fost dor de tine. Dar data viitoare nu îmi va mai fi.

Înainte să înțeleg sensul vorbelor ei, lumina de deasupra se schimbă, soarele devine tot mai strălucitor, până când e pe deplin luminată, fiecare centimetru groaznic din ea. Gâtul carbonizat și descuamat, ars până la înnegrire de Encatrio pe care îl-am dat, părul alb și fragil, buzele gri și sfârâmicioase asemenea coroanei de cenușă pe care obișnuiam să o port.

Frica și vinovăția mă copleșesc când îmi aduc aminte. Îmi amintesc ce i-am făcut; îmi amintesc de ce am făcut-o. Îmi

amintesc fața ei de cealaltă parte a gratiilor celulei mele, plină de furie când îmi spunea că va aplauda la moartea mea. Îmi amintesc că gratiile erau fierbinți acolo unde le atinsese.

Încerc să-mi retrag mâna, dar ea mi-o prinde repede, în timp ce zâmbetul ei de prințesă din povestiri scoate la iveală colții pătați cu cenușă și sânge. Îi simt pielea fierbinți, mai fierbinți chiar decât a lui Blaise. E focul însuși pe pielea mea și încerc să tip, dar nu iese niciun sunet. Nu îmi mai simt mâna și sunt ușurată o secundă, până mă uit în jos și văd că s-a transformat în cenușă, praf sfârâmat în prinsoarea lui Cress. Focul își face drum pe braț în sus și coboară pe celălalt, răspândindu-se pe piept, pe torace, pe picioare și pe tălpi. Capul îmi ia foc la sfârșit și ultimul lucru pe care îl văd este Cress, cu zâmbetul ei monstruos.

— Uite, nu e mai bine așa? Acum, nimeni nu te va lua drept regină.

Când mă trezesc, pielea mi-e udă leoarcă, așternuturile de bumbac sunt prinse în jurul picioarelor și ude de transpirație. Stomacul mi se agită, amenințând să se reverse, deși nu sunt sigură că am mâncat ceva ce ar putea fi vărsat, în afară de câteva coji de pâine seara trecută. Mă ridic în capul oaselor, cu o mâna pe stomac pentru a-l liniști și clipind ca să-mi ajut ochii să se adapteze la întuneric.

Îmi ia un moment să-mi dau seama că nu sunt în patul meu, nici în camera mea, nu sunt nici măcar în palat. Spațiul este mai mic, patul e doar puțin mai mare decât un culcuș îngust, cu o saltea subțire, așternuturi roase și o pătură. Stomacul mi se mișcă într-o parte, rostogolindu-se într-un fel care-mi produce greată până când îmi dau seama că nu e deloc stomacul – întreaga încăpere se clatină dintr-o parte în alta. Stomacul doar oglindește mișcarea.

Evenimentele din ultimele două zile mi se strecoară înapoi în minte. Temnița, procesul Kaiserului, Elpis murind la picio-

rele mele. Îmi amintesc cum m-a salvat Søren, pentru ca apoi el însuși să fie întemnițat. Imediat ce-mi vine acest gând, îl alung. Există o multime de lucruri de care să mă simt vinovată – luară lui Søren ca ostatic nu poate fi unul dintre ele.

Sunt pe vasul *Smoke*, îmi amintesc, în drum spre ruinele din Anglamar, ca să încep recucerirea Astreei. Sunt în cabina mea, singură și în siguranță, în vreme ce Søren este ținut în lanțuri în carceră.

Închid ochii și îmi las capul în palme, dar imediat ce fac asta, îmi apare în minte chipul lui Cress, toată numai obrajii roz și gropițe și ochi gri larg deschiși, exact așa cum arăta prima oară când am întâlnit-o. Inima îmi zvâcnește în piept la gândul fetei care era, al fetei care *eram* și care s-a agățat de ea pentru că era singura salvare în viața mea de coșmar. Prea rapid, acea imagine cu Cress este înlocuită cu ea așa cum am văzut-o ultima oară, cu ură în ochii gri și reci și cu pielea gâtului carbonizată și desprinsă în fâșii.

Nu ar fi trebuit să supraviețuiască otrăvii. Dacă nu aş fi văzut-o cu propriii mei ochi, nu aş fi crezut. O parte din mine e ușurată, deși cealaltă parte nu va uita niciodată cum s-a uitat la mine când a promis să radă Astrea de pe fața pământului, cum a spus că-l va ruga pe Kaiser să-i dea voie să-mi păstreze capul după ce mă vor executa.

Mă trântesc pe spate, lovind cu zgomot perna subțire. Mă doare tot corpul de oboseală, dar mintea îmi e un vârtej care nu dă semne că s-ar liniști. Totuși închid ochii strâns și încerc să blochez toate gândurile despre Cress, deși ea zăbovește pe margini, fantoma unei prezențe.

Camera e prea tăcută – atât de tăcută, încât capătă o sonoritate proprie. O aud în lipsa respirațiilor Umbrelor mele, a mișcărilor abia perceptibile pe care le făceau, în lipsa șoaptelelor dintre ei. Este o liniște asurzitoare. Mă întorc pe o parte, apoi pe cealaltă. Tremur și strâng pătura mai tare în jurul meu; simt

iar focul atingerii lui Cress și arunc de tot pătura, care cade grămadă pe podea.

Nu pot să adorm. Cobor din pat și găsesc pelerina groasă de lână pe care mi-a lăsat-o Dragonsbane în cabină. Mi-o pun pe cămașa de noapte. Mă înghite, atârnând până la glezne, comodă și lipsită de formă. Materialul se destramă și a fost peticită de atât de multe ori, încât mă îndoiesc că a mai rămas ceva din pelerina de la început, dar tot o prefer rochiilor de mătase fină pe care Kaiserul mă obliga să le port.

Ca de fiecare dată, gândul la Kaiser îmi alimentează flacăra de furie din stomac până când ajunge să pârjolească totul în mine, transformându-mi sângele în lavă. E un sentiment care mă însăşimântă, chiar și când îl savurez. Blaise mi-a promis odată că voi aprinde focul care îl va transforma pe Kaiserul în cenușă și nu cred că sentimentul acesta va trece până nu o voi face.

CORIDOARELE DE PE SMOKE sunt pustii și tăcute, fără un suflet la vedere. Singurul sunet este troncănitul ușor al pașilor de deasupra și vacarmul mut al valurilor care se sparg de cernă. Trec de un hol, apoi de altul, căutând o cale să urc pe puncte, înainte să-mi dau seama că sunt pierdută fără de speranță. Deși în timpul turului pe care mi l-a făcut Dragonsbane mai devreme am crezut că mi-am făcut o idee despre configurația vasului, la ora aceasta pare un loc complet diferit. Privesc peste umăr, așteptându-mă să zăresc o Umbră, dar îmi dau seama că ele nu mai sunt. Nu mai e nimeni.

Timp de zece ani, prezența altora a fost o greutate constantă pe umerii mei, care m-a sufocat. Mi-am dorit cu nesaț ziuă în care să scap și să pot fi, în sfârșit, singură. Acum, totuși, o parte din mine simte lipsa companiei permanente. Cel puțin Umbrele m-ar ajuta să nu mă rătăcesc.

În sfârșit, după alte câteva întoarceri, găsesc niște scări abrupte care duc direct pe puncte. Treptele sunt subrede și zgomoatoase și le urc încet, îngrozită că m-ar putea auzi cineva și ar veni să mă prindă. Trebuie să-mi reamintesc că nu mă mai furioșez – sunt liberă să mă plimb după cum poftesc.

Deschid ușa și aerul mării îmi biciuiește fața, suflându-mi părul în toate direcțiile. Îl așez la loc cu o mână ca să-l țin de parte de ochi, iar cu cealaltă îmi strâng pelerina mai aproape. Nu mi-am dat seama cât de stătut era aerul de sub puncte până când nu mi-a intrat în plămâni aerul proaspăt.

Aici, sus, sunt câțiva membri ai echipajului care muncesc, un echipaj mic care se asigură că *Smoke* nu deviază de la curs sau nu se scufundă în miez de noapte, dar sunt cu toții prea confuzi și concentrați pe treburile lor ca să-mi arunce mai mult de-o privire când trec pe lângă ei.

Noaptea e rece, mai ales cu vântul care izbește violent apa. Îmi încrucișez brațele pe piept în timp ce îmi croiesc drum spre proră.

S-ar putea ca încă să mă mai adaptez la siguranță, dar nu cred că mă voi sătura vreodată de asta: cerul deschis peste tot deasupra mea. Fără pereți, fără restricții. Doar aer și mare și stele. Sus, cerul e împânzit de stele, atât de multe, încât e greu să aleg una anume. Artemisia mi-a spus că marinarii folosesc stelele ca să se orienteze, dar nu-mi pot imagina cum este posibil un astfel de lucru. Sună prea multe ca să înțelegi ceva.

Prora vasului nu este atât de goală pe cât speram. Lângă balustrada din față, o siluetă singuratică, cu umerii aplecați, privește la oceanul de dedesubt. Înainte chiar să ajung destul de aproape ca să-i disting vreuna dintre trăsături, știu că e Blaise. El e singura persoană pe care o cunosc care poate să lâncezească în timp ce emană o energie atât de debordantă.

Sunt cuprinsă de ușurare și grăbesc pasul spre el.

— Blaise, spun atingându-i brațul.

Căldura pielii lui și faptul că e treaz la această oră îmi fac mintea mea să o ia în toate direcțiile, dar refuz să îi dau voie. Nu acum. Acum doar am nevoie de cel mai vechi prieten al meu.

Se întoarce spre mine, surprins, apoi zâmbește, deși puțin mai nesigur decât eram obișnuită.

Nu am mai vorbit de când am urcat la bord, în această du-pă-amiază, și o parte din mine s-a temut de momentul acesta. Trebuie să știe că am inversat ceștile pe drum, dându-i lui ceaiul în care amestecase un medicament de dormit pentru mine. Trebuie să știe de ce am făcut-o. Asta nu este o conversație pe care să vreau să o am acum.

— N-ai putut dormi? mă întreabă privind în jur, după care se uită iar la mine.

Deschide gura, dar o închide din nou. Își drege glasul.

— Poate fi dificil până te obișnuiești să dormi pe o navă. Cu balansul și cu sunetul valurilor...

— Nu e asta, zic.

Vreau să-i spun despre coșmarul meu, dar deja îmi pot imagina ce va răspunde. *A fost doar un vis*, va spune. *Nu a fost real. Cress nu e aici, nu îți poate face rău*.

Oricât de adevărat ar fi, nu mă pot convinge să și cred asta. În plus, nu vreau ca Blaise să știe cum Cress e mereu în gândurile mele, cât de vinovată mă simt pentru ce i-am făcut. În mintea lui e clar: Cress este dușmanul. Nu mi-ar înțelege vinovăția și cu siguranță nu ar înțelege dorul care a prins rădăcină în golul din stomacul meu. Nu ar înțelege cât de mult îmi lipsește chiar și acum.

— Nu îți-am spus despre Dragonsbane, îmi zice după un moment, incapabil să mă privească. Ar fi trebuit să te avertizez. Nu cred că a fost o senzație prea plăcută să întâlnești un străin cu fața mamei tale.

Mă sprijin pe balustrada de lângă el și privim amândoi în jos, la locul în care valurile întâlnesc carena vasului.

— Probabil că *mi-ai fi spus*, dacă nu aş fi inversat cestile cu ceai, subliniez eu.

O clipă nu spune nimic și se aude doar marea.

— De ce ai făcut-o? întrebă încet, ca și cum nu ar fi sigur că vrea să afle răspunsul.

Nici eu nu sunt sigură că vreau să i-l ofer, dar o parte din mine se agață de speranța că va râde și-mi va spune că greșesc.

Inspir adânc, să mă îmbărbătez.

— Înainte să plecăm din Astrea, când Erik îmi spunea ce sunt berserkerii, mi-a menționat simptomele, spun încet.

Lângă mine, Blaise se crispează, dar nu mă privește și nu mă întrerupe, aşa că merg mai departe.

— A spus că, pe măsură ce nebunia cauzată de mină se agravează, pielea li se încinge și încep să piardă controlul asupra darurilor lor. A spus că nu dorm.

Blaise lasă să-i scape un oftat.

— Nu e atât de simplu, spune încetisor.

Scutur din cap să-l limpezesc, apoi mă îndepărtez de balustradă, încrucișându-mi brațele pe piept.

— Ești binecuvântat, îi spun. Așa ai supraviețuit în mină, așa ai supraviețuit în toți acești ani de când ai plecat. Nu poți fi...

Nu mă pot forța să spun cuvintele. *Înnebunit de mină*. E o expresie simplă, trei cuvinte, fiecare dintre ele destul de inofensiv, luat separat. Împreună totuși sunt mult mai mult.

Vreau atât de mult să-mi spună că am dreptate, că bineînțeles că nu e nebunia minei, bineînțeles că nu e fatal. Dar nu spune nimic. Rămâne înghețat, cu coatele sprijinite de balustradă, cu mâinile împreunate strâns în față.

— Nu știu, Theo, spune înr-un final. Nu cred că sunt... bolnav, mai spune, incapabil și el să pronunțe *înnebunit de mină*. Dar nici nu am prea simțit că aș fi binecuvântat.

Mărturisirea vine printr-o șoaptă pierdută în aerul nopții, fără să se mai repete vreodată. Mă întreb dacă asta e prima dată când a spus cuvintele cu voce tare.

Îi ating umărul, forțându-l să se întoarcă cu fața spre mine, după care îi pun mâna pe piept, unde știu că poartă un semn, chiar deasupra inimii.

— Am văzut ce poți să faci, Blaise, îi spun. Glaidi te-a binecuvântat, știu asta. Poate că puterea ta e diferită de cea a Păzitorilor, dar nu e... nu e altceva. E doar ceva mai mult. Trebuie să fie.

O clipă, se uită la mine de parcă ar vrea să mă contrazică, dar apoi își pune mâna peste a mea și o ține acolo. Încerc să ignor cât de fierbinte îi e pielea.

— De ce nu ai putut să dormi? mă întreabă într-un final.
Nu-i pot spune despre coșmarul meu, dar nici nu pot să-l mint. Mă decid pentru ceva intermediar – un adevăr parțial.

— Nu pot dormi singură, îi spun, de parcă ar fi așa de simplu.

Știm amândoi că nu este.

Aștept să mă judece, să-mi spună cât de ridicol este, că nu ar trebui să-mi lipsească să am Umbre care să-mi vegheze fiecare mișcare. Dar, desigur, nu o face. Știe că nu despre asta e vorba.

— Dorm eu cu tine, spune, după care își dă seama ce a zis.

E prea întuneric ca să pot spune sigur, dar cred că i s-au înroșit urechile.

— Adică... bine, știi ce vreau să spun. Pot sta acolo, cu tine, dacă te ajută.

Zâmbesc ușor.

— Cred că da, spun, și, pentru că nu mă pot abține, nu mă opresc aici. Aș dormi chiar mai bine dacă ai dormi și tu.

— Theo, spune cu un oftat.

— Știu, zic. Nu e atât de simplu. Dar mi-aș dori să fie.

În timp ce Blaise și cu mine ne îndreptăm spre cabina mea, simt ochii echipajului asupra noastră. Îmi imaginez cum le pare lor, să ne vadă mergând împreună la ora aceasta. Până la răsărit, cu toții vor șușoti despre cum eu și Blaise suntem iubiti. Aș prefera ca oamenii să nu bârfească deloc despre mine, dar dacă acest zvon l-ar eclipsa pe cel despre mine și Søren, nu m-ar deranja.

O poveste de dragoste între mine și Blaise este o bârfă mult mai bună, pentru că echipajul o va susține din toată inima, fie și doar pentru că el e astrean. Și cu cât am parte de mai mult sprijin din partea echipajului, cu atât mai bine. Nu pot să nu-mi amintesc cât de disprețuitoare a fost Dragonsbane când

am venit la bord, cum mi-a vorbit, ca și cum aș fi fost un copil pierdut, nu regină. Regina ei. Îmi fac griji că situația se va înrăutăti.

Mă forțez să opresc acest sir de gânduri. Cum de am devenit atât de vicleană? Am sentimente pentru Blaise și știu că și el are pentru mine, dar nici măcar nu m-am gândit la asta. Am trecut direct la strategii, direct la modul în care aș putea să-l folosesc în avantajul meu politic. Cum am devenit o astfel de persoană?

Gândesc precum Kaiserul. Mă străbate un fior când îmi dau seama.

Blaise simte.

— Ești bine? întreabă el când deschid ușa spre cabină și îl conduc înăuntru.

Mă întorc să îl privesc și alung din minte glasul Kaiserului. Nu mă gândesc la cine ne-a văzut intrând sau la ce vor spune sau cum pot folosi asta în avantajul meu. Nu mă gândesc la ce am vorbit în urmă cu câteva momente. Mă gândesc doar la noi, singuri în aceeași încăpere.

— Mulțumesc pentru că stai cu mine, spun în loc să-i răspund.

Zâmbește scurt, apoi își mută privirea.

— Tu îmi faci mie o favoare. Dorm cu Heron și sforăie suficient de puternic încât să scuture întreaga navă.

Râd.

— Mă voi întinde pe podea când dormi, spune el.

— Nu, spun eu, surprinzându-mă.

Ochii î se măresc puțin când se uită la mine. Pare că vom sta aici, în tăcerea înghețată și incomodă, veacuri întregi, aşa că rup vraja. Mă îndrept spre el și îl iau de mâna.

— Theo, spune el, dar îi apăs un deget pe buze înainte de a putea ruina totul cu avertismente pe care nu vreau să le aud.